

Το τέρας της αχαριστίας

Είναι μέρες τώρα που σκέφτομαι να ασχοληθώ με το τέρας της αχαριστίας που μοιάζει με όφι ευεργέτη γιατί ξέρει να τρώγει, να δαγκώνει και τελικά να φαρμακώνει τον ευεργέτη του.

Αφορμή μου έδωσε η ιστορία κάποιου φίλου μου και η συμπεριφορά κάποιου που ευεργέτησε πρόσφατα με το άπαντο των δυνάμεων του. Και όμως αυτός ο κάποιος που ευεργετήθηκε αντί να ανταποδώσει την ευεργεσία που πήρε από τον φίλον μου ή τουλάχιστον αντί να αισθάνεται κάποια ευγνωμοσύνη προς αυτόν, τώρα τον κακολογεί και δημιουργεί συνεχώς πλαστά κατασκευάσματα για να τον κατακρίνει, να τον εκθέσει να τον κολάσει και μάλιστα απέναντι των γνωστών και φίλων του.

Και ξέρετε γιατί τα κάμνει όλα αυτά; Γιατί, όπως μου εξήγησε ο καυμένος ο φίλος μου, επειδή δεν μπόρεσε να του προσφέρει και άλλες ευεργεσίες που ευρίσκοντο πέραν των δυνάμεων του και τις οποίες, όπως μου εξήγησεν, εαν εδέχετο να τις κάμει θα τον απομάκρυναν από το δίκαιο και το σωστό. Και αυτό φυσικά είναι ξένο προς τις αρχές του φίλου μου που είναι μια ευγενική ψυχή και ξέρει να υποστηρίζει πάντοτε το δίκαιο και να εξαφανίζει κάθε ενοχή από την συνείδηση του.

Στη κουβέντα μας με παρεκάλεσε να του πω με ποιο τρόπο κατά τη γνώμη μου θα μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτόν τον άνθρωπο.

– Εσύ, μου λέγει, που με ξέρεις από τα παιδικά μας χρόνια, πες μου σε παρακαλώ γιατί ωρισμένοι άνθρωποι να αδικούν τους νόμους της φιλίας, τους νόμους της ευγνωμοσύνης, τους νόμους της φιλοτιμίας. Πες μου σε παρακαλώ εσύ που έλεγες πάντοτε πως η ευεργεσία είναι μια ρίζα από την οποία βλαστάνουν κλάδοι καλών έργων, πες μου που είναι αυτοί οι ωραίοι κλάδοι. Πες μου γιατί εγώ δεν τους βλέπω πουθενά.

– Τί να σου πω φίλε μου, του λέγω. Δεν εκατάλαβες ακόμη πως ο κόσμος είναι ακόμη άκοσμος και χρειάζονται πολλές

προσπάθειες για να μπορέσουμε να τον κοσμήσουμε.

– Δεν εκατάλαβες ακόμη πως τις περισσότερες φορές η φιλία είναι τυφλή στα ίδια της συμφέροντα.

Δεν εκατάλαβες ακόμη πως ωρισμένοι άνθρωποι όταν σε χρειάζονται σου κάμνουν τον φίλον και η τρύπα του βελονιού τους χωράει ενώ όταν δεν σε χρειάζονται πια, τότε σε ξεχνούν και τελικά σε κλωτσούν.

–Ναι, φίλε μου, μου λέγει. Μα αυτός ο άνθρωπος δεν θέλει να με ξεχάσει για κανένα λόγο. Συνεχώς με κλωτσά και ζωγραφίζει με πλαστά χρώματα της αλήθειας πονηρές συκοφαντίες εναντίον μου για να πλανέψουν το σωστό και το δίκαιο.

Πές μου, σε παρακαλώ, μου λέγει πιο πολλά για το θέμα της αχαριστίας για να μπορέσω να βρω τον εαυτόν μου γιατί τις τελευταίες μέρες, γιατί να σου το κρύψω, είμαι κάπως αναστατωμένος.

– Τί να σου πω, φίλε μου, του λέγω. Η αχαριστία είναι ένα φαρμάκι που προέρχεται συνήθως από ψυχές δουλοπρεπείς και διεστραμμένες. Είναι ένα φλέγμα που δεν χωνεύεται από ευγενικές και απονήρευτες ψυχές σαν τη δική σου. Αυτοί οι άνθρωποι βιάζουν την φιλία, την φιλοξενία και την ανθρωπιά και στο τέλος κλαίουν τη δυστυχία τους.

Η αχαριστία είναι συνώνυμη της αδικίας και βγάζει συνεχώς αναθυμιάσεις κακίας. Σύμφωνα με τους σοφούς είναι το μεγαλύτερο τέρας που εγέννησε η γη και το χειρότερο ελάττωμα που μπορεί να δεχθεί ο Άδης.

Τώρα γιατί να μη έχει συμπεριληφθεί στις δέκα εντολές του Μωϋσή δεν ξέρω φίλε μου. Ίσως τότε οι άνθρωποι να ήσαν πιο αγνοί και να μη υπήρχε μέσα τους αυτό το κακό στοιχείο της αχαριστίας. Όμως θέλω να ελπίζω ότι υπάρχει η θεία δική που κρατά στα σιθάρá της χέρια την μάλιστα της τιμωρίας και που πρέπει να είναι αμείλικτη εναντίον εκείνων που σκεπάζονται από αυτή την μεγάλη αμαρτία.

Μη ξεχνάς, φίλε μου, του λέγω πως τώρα ζούμε σε μια κοινωνία που ένας τον άλλον τον ζηλεύει, τον πολεμά, τον επιβουλεύεται, τον καταδίδει.

Όμως από την άλλη κάθομαι και σκέφτομαι πως αφού η ντροπή μας κάμνει να αποφεύγουμε την ατιμία γιατί να μη βρεθεί ένας τρόπος ώστε η ανθρωπιά να μας κάμνει να αποφεύγουμε τη ζήλεια, την πλεονεξία, την επιβουλή, την υπερηφάνεια και υπεράνω όλων την αχαριστία.

Πάντως, όμως όχι με την εκδίκηση, φίλε μου, γιατί αυτή δεν ωφελεί σε τίποτα. Μη ξεχνάς πως δεν γιατρεύονται οι πόνοι μας με τους πόνους των αχάριστων. Εξάλλου έχει αποδειχθεί πως ένα από τα μεγαλύτερα κακά των ανθρώπων είναι η φιλεκδικότητα ενώ ένα από τα μεγαλύτερα καλά τους είναι η συγχώρεση. Αυτή μαζί με την αγάπη είναι η μητέρα των πάντων.

Επομένως φίλε μου πρέπει να συνεχίσουμε να μαθαίνουμε να προσαρμοζόμεθα στις αδικίες και να ακολουθούμε το κυπριακό ρητό που λέγει να κάμνουμε το καλό και να το ρίχνουμε στον γυαλό δηλαδή να το ξεχνάμε.

Με αυτά τα λίγα λόγια αποχαιρέτιστα τον φίλο μου χωρίς να ξέρω αν τον ικανοποίησα ή όχι. Πάντως φεύγοντας από κοντά του άρχισα να μιλώ με τον εαυτό μου και να λέγω από μέσα μου. Γιατί λέγω να μη βρε-

θεί ένας τρόπος να διαφυλάττονται οι αδύνατοι από τους δυνατούς, οι ολιγαρκείς από τους πλεονέκτες, οι ευεργετούντες από τους αχάριστους έτσι που η τιμή και η υπόληψη αυτών των αγνών ανθρώπων να μένει ατάραχος.

Όμως γράφοντας αυτό το σημείωμα μου έδωσε παρηγόρηση η θύμηση του μύθου του σοφού Γάβριου που για να περιγράψει το κακό τέλος που έχουν οι αχάριστοι είπε περίπου τα εξής:

Ένα ελάφι που εκαταδιώκετο από κυνηγούς μπήκε σε ένα δάσος από αμπέλια για να σωθεί. Όμως το απερίσκεπτο ελάφι αντί να μείνει εκεί κρυμμένο και ακίνητο θιάστηκε να φάγει τα ωραία φύλλα των αμπελιών που το επροστάτευαν. Όμως με το φάγωμα των φύλλων και το απογύμνωμα του μέρους εκείνου, οι κυνηγοί πρόσεξαν το ελάφι και τελικά το σκότωσαν.

Αυτό το παραμύθι είναι νομίζω αρκετά παραστατικό για να δείξει πόσο προσωρινή είναι η βασιλεία των αχάριστων σε αυτόν τον κόσμο και ποιο είναι το τέλος τους. Και αυτό εφαρμόζεται σε όλους εκείνους οι οποίοι κακοποιούν την ευεργεσία και σε όλα τα είδη της αχαριστίας είτε αυτά αφορούν τέκνα προς γονείς ή γονείς προς τέκνα ή φίλους προς φίλους και ούτω καθ' εξής.

A.M. Δημητριάδης

**ΤΟ ΓΡΟΣΟ ΩΣ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΝΟΜΙΣΜΑ
ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΦΡΑΓΚΟΚΡΑΤΙΑ**
Του Δρος ΧΡΙΣΤΟΥ Γ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Το γρόσο (grosso) ήταν το επίσημο νόμισμα της Κύπρου κατά τη μεγαλύτερη περίοδο της Φραγκοκρατίας, από την εποχή του Ερρίκου Β΄ μέχρι την κατάληψη του νησιού από τους Βενετούς, δηλαδή για περισσότερο από δυο αιώνες (1285-1489). Όταν οι Λουζινιανοί κατέλαβαν την Κύπρο το 1192, το επίσημο νόμισμα της Κύπρου ήταν τα Λευκά Βυζάντια, τα οποία εξακολουθούσαν να χρησιμοποιούνται ως πραγματικό νόμισμα κατά τα πρώτα εκατόν χρόνια της Φραγκοκρατίας. Αυτά κόπηκαν από τους βασιλείς Γουίδο, Αμάλριχο, Ούγο

Α΄, Ερρίκο Α΄ και Ιωάννη Α΄.

Όμως η κοπή των Λευκών Βυζαντιών διακόπηκε οριστικά επί βασιλείας του Ερρίκου Β΄, που ανέβηκε στο θρόνο το 1285. Αυτός ειτέφερε ουσιαστικές αλλαγές στο μέχρι τότε ισχύον νομισματικό σύστημα της Κύπρου. Διέκοψε την κοπή λευκών βυζαντιών και εισήγαγε ως νέο νόμισμα το γρόσο και το ημίγροσο, που ήταν αργυρά νομίσματα. Η εισαγωγή του νέου αυτού νομίσματος είχε ως σκοπό την προσαρμογή του νομισματικού συστήματος της Κύπρου προς το νομισματικό σύστημα της υπόλοι-